

ŞİİR

TOHUM ve HARE

— — — — —
Tohum ve Harf
— — — — —

✧✧✧✧✧
Tøhum ve Harf
✧✧✧✧✧

Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları - 112

Yayın Koordinatörü
Mehmet Tuğrul

Yayına Hazırlayan
Muhammet Enes Kala

Son Okuma
Berkcan Uçma

Tasarım
www.mtrmedya.com

Baskı
Göktuğ Ofset Yayıncılık Matbaacılık Tic. Ltd. Őti. - Ankara
Matbaa sertifika nu: 47538

Birinci Basım
Haziran 2022, Ankara

ISBN: 978-605-7912-22-0

SUNUŞ

Sevgili Gençler,

Sizlerle çıktığımız bu yolda, geldiğiniz seviye, hepimiz için oldukça umut vericidir. Yazmak için gerekli yetenek ve motivasyon, her insanda bulunmayabilir. Kimisi bu cesareti kendisinde bulamazken, kimisi yazdıklarına nasıl yön vereceğini bilemiyor olabilir.

“Bilge Yazarlar Projesi” ile iyi okumak, eleştirel bakış açısı kazandırmak, edebî bir metinle ilişki kurmayı öğretmek ve yazma disiplini kazandırmak gibi amaçlara yönelik, faydalı bir çalışmayı hayata geçirdik. Türkiye Yazarlar Birliği ile iş birliği hâlinde, değerli öğretmenlerimizin özverili katkıları ve verimli atölye çalışmaları ile gençlerin yazma becerilerini destekledik. Böylece bu konuda büyük bir eksikliği giderdiğimizize inanıyorum. Bundan sonrası; içlerindeki cevheri ortaya çıkarıp işlemek üzere, gençlerin yeteneklerinin ve dil gücünün farkına varıp onları geliştirmesine kalıyor. Çünkü yazmanın tekniğini öğretebilirsiniz ama iyi bir eser ortaya koymak için daha fazlasına ihtiyaç vardır.

Ankara genelinde yazma konusunda temeli ve yeteneği olan 280 öğrenci ile başladığımız bu proje, eserlerin kitap hâline gelmesi ile amacına ulaştı. Artık kalem sizde... Bu yolu siz devam ettirecek, kıymetli eserler üreteceksiniz.

Proje sürecinde gördük ki gençlerin söyleyecek çok sözü var. Tasvir yeteneği, kurgu gücü ve kelime seçimleri ile geleceğin yazarları bu atölyelerde yetişecektir.

Çabamız ve amacımız siz gençlere, yeteneklerinizi ortaya çıkaracak ve geliştirecek imkân ve fırsatlar sunmaktır. Bu, size ve gelecek nesillere karşı en önemli görevimizdir.

Vasip ŞAHİN
Ankara Valisi

ÖNSÖZ

Okumak, davet etmektir. Bizi, düşünce ziyafetine, duygu şölenine ve edep mektebine çağırır. Okumanın kardeşi ise dinlemektir. Dinlemek, ruhun cazibe hallerine akma hadisesidir. Okumak ve dinlemek ayaklarımızın altındaki medeniyetimizin iki sacayağıdır. Bu iki insanî faaliyetten okumak, Kur'an-ı Kerim'in ilk vahyinin, dinlemek ise Mesnevi-i Şerif'in ilk beytinin ilk kelimesidir. Ruhun gözü ve kulağı hakikatin karşısında açılabilirse o hakikatin manzumesi insanın zihninde kıyama durur ve insan dolmaya başlar. Biz önce dolar sonra taşarız. Ancak dolma ve taşma faaliyetlerinde, bir usûl ve üslûp varsa orada derinleşme ve demlenme söz konusu olabilir. Derinleşmenin ve demlenmenin olmadığı yerde her taşma kofluk ve çiglik tehlikesini barındırabilir. Düşünce ve duygu mimarisi taşmanın eseriye bu taşma, dertlenme, sabırla çalışma, biriktirme, derinleşme, birikimi demlendirme, usûlü ve üslûbunca tarihe meydan okuma eşliğinde ifade edilebilirse güçlü olur.

Duygu ve düşünce mimarisinin ifade biçimlerinden birisi de yazmaktır. O halde yazmak ciddi bir iştir. Kalem Suresinin ilk ayetinde Yüce Allah, kaleme ve onunla yazılana yemin eder. Yazmanın, okumayı ve dinlemeyi tamamen erdiren insanî faaliyet sahası olarak karşımıza çıkması çok anlamlı, bu yolda her tecrübe ve çalışmaya çok değerlidir. Bu değer, usta ve çırak ilişkisi çerçevesinde belirirse bir devamlılığa da işaret edilmiş olur.

Enerji, yolu yürüme gücü ve iştiyakı verir insana. Tecrübe ise bu yolun çıkmaz sokaklara sapmasını engeller. Enerji, dizginlenme, tecrübe ise yerine göre mahmuzlanma ihtiyacı gösterebilir. Gençlik enerjinin, olgunluk tecrübenin nişanesidir. Enerji ustalarla dizginlenir, tecrübe çıraklar vesilesiyle mahmuzlanır. O halde usta ve çırak ilişkisi enerji ve tecrübenin en esaslı birlikteliğini temsil eder. Genç yazarların akma ve taşma enerjisinin israf olmaması, yanlış yerlerde heba olmaması için onların yazma yolculuklarında mihmandarlara ihtiyaç duydukları izahtan varestedir. Yazma yolculuklarında aşama kaydetmiş yazarların ve şairlerin yürüdükleri yolda karşılaştıkları tehlikeleri, durakları, iyikleri, keşkeleri ve yürüme biçimlerini yolun başındakilere aktarmak istemeleri de bir tür ihtiyaçtır. Bu iki kesimin bir araya gelmesiyle enerjinin tasarruf zemini, birikimin akma mecrası daha tebellür ederken, yolculuk sırasında elde edilen tecrübelerin de israfının önüne geçilmiş olur. Enerji ve tecrübe el ele edebiyat dünyasına akan güçlü katkıların ve damarların imkânlar manzumesinin inşasına vesile olur.

Edebiyat sahası, tahayyülün ve tefekkürün biri olmadan diğersinin zayıf olacağı bir küreyi seslendirir. Tahayyül, edebiyattaki yaratıcılığın; tefekkür ise formun ve usûlün kaynağıdır. Yazma sahasında at koşturmak tefekkür ve tahayyülün yerli yerinde kullanabilme maharetidir. Bu mahareti kuşanabilmek için mahmuzlanma ve dizginlenme ilişkisi tahayyül ve tefekkür ilişkisinde bir kez daha çıkar karşımıza. Tahayyül, tefekkür vasıtasıyla dizginlenir; tefekkür, tahayyül maharetiyle mahmuzlanır. Te'dip, tefekkür ve tahayyülün yerli yerinde izhar olabilmesi terbiyesine de karşılık gelir. O halde eğitimde bir kol, tefekkür ve tahayyülün birliktelik imkânlarını kapsar. Bu imkân, yukarıda değindiğimiz usta-çırak irtibatı vesilesiyle gerçekleşebilir. Bu imkân ne kadar güçlü

şekilde gerçekleştirilebilirse edebiyat dünyamız da o nispetle zenginleşebilir.

Eğitim, hem dert hem de ders işidir. Eğitimde usûl, dert ve tecrübe tarihe âşıktır. Tarihte kökleşemeyen eğitim hem zayıftır hem de zayıf kişilikler yetiştirir. Tarih, bu çerçevede düşünce ve duygu mimarisinin nasıl keşfedilip inkişaf ettirilebileceğinin yol haritasını sunar insana. Onu işleyeceği dersler yardımıyla insanı geleceğe dair dert sahibi kılar. Tarihi, tecrübe hazinesi olarak kabul edip, bu hazinenin temsilcileri olarak da ustaları gördüğümüzde, onların genç dimağlarla ilişkisinin ne manaya geldiği daha iyi anlaşılabilir. Bu bağlamda tarihte kökleşen ama geleceğe atılıp, ona seslenemeyen çabaların ise bir tarafının eksik kalacağına dikkat etmek gerekir. İfadelerin, çağruların ve tekliflerin tarihi sürekliliklerinin, geçmiş-şimdi-gelecek hattı üzerinde cereyan etmesi çok mühimdir. Bu süreklilik eğitimde kendisini usta-çırak irtibatıyla gösterir. Usta ve çırak ilişkisi tam da bu çerçevede geçmiş ve geleceği birbirine bağlar. Dert ve ders tarihten alınır, ifade ve teklifle güne seslenir ve geleceği inşa eder.

Usta-çırak ilişkisi te'dip ekseninde dikey ilişkiyi seslendirir. Dikey ilişkinin yatay ilişki ile tamamlanmaya ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç, birlikte yol yürüme, birlikte iş yapma, dayanışma ve akranlar arası nitelikli ilişkiler ile doyurulur. Çırakların kazanımlarını hasbihal ortamında birbirlerine anlatarak, birbirilerini dinleyerek ve birlikte yaşayarak paylaşması da son derece önemlidir. Ankara Valiliği ve Türkiye Yazarlar Birliği'nin ortaklaşa tertip ettikleri, yazma yolculuğunun başında olan liseli gençlerimizin, öğretmenlerinin mihmandarlığında yazar ve şairlerle buluştukları, birlikte öğrenme imkânlarını gerçekleştirdikleri Bilge Yazarlar Projesi burada ifade edilen önemli unsurları kuşatabilme gayretini gütmüştür.

Bilge Yazarlar Projesinde gençlerimizin eleştirel düşünme, araştırma ve problem çözme, okuduğunu anlama, düşünme ve düşündüğünü etkili şekilde anlatabilme, Türkçeyi güzel kullanabilme becerilerini geliştirmek hedeflendi. 19 Şubat 2022 tarihinde başlayan ve 16 Haziran 2022 tarihinde nihayete eren projede, atölyeler, okur-yazar buluşmaları ve yazarlık kampları yer aldı. Bilge Yazarlar Projesi sonunda öğrencilerimiz şiir, deneme ve hikâye türlerinde verimlerini paylaştılar.

Şiir, çok ciddi bir iştir. Bir medeniyeti ayakta, canlı şekilde tutabilme kudreti şiirden de beslenir. Şiir yazma ciddiyeti onun zorluğunu gösterir. Bu eserdeki gençlerin manzumelerini şiir olarak kabul etmekten ziyade onların şiir yazma yolculuğundaki ilk heyecanlı çabaları olarak değerlendirmek daha doğru olacaktır. Gençlerimiz şayet şiir yazma azim ve gayretlerini devam etme iradesini gösterirlerse bu eser onların aldıkları en büyük derslerden birisi olacak, gençlerimiz aldıkları yolu kendileri görüp değerlendirebileceklerdir. Bu vesileyle manzum eser yazma cesareti gösterdikleri için gençlerimizi kutluyor, ilk manzum verimlerini elinizde tuttuğunuz eserle okuyucuyla paylaşıyoruz.

Bu projenin gerçekleştirilmesi, başarılı şekilde sonuçlandırılması ve eserlerin meydana getirilmesi sürecinde teşekkür etmemiz gereken isimler vardır. Ankara Valisi Vasip Şahin'e, Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan'a, Ankara Vali Yardımcısı Turan Yılmaz'a, Yayın Koordinatörü Dr. Mehmet Tuğrul'a, Şükrü Can Yılmaz'a, Zeynep Türksoy'a, projede yer alan yazarlarımıza, atölyelerde ders veren öğretmenlerimize, öğrencilerimize ve onları destekleyen kıymetli velilerimize şükranlarımızı sunar, projemizin hayrlara vesile olmasını dileriz.

Muhammet Enes KALA

İçindekiler

Sunuş	3
Önsöz	5
Aişe Nur Bilgin / <i>Genzimde Toprak Kokusu</i>	11
Aleyna Soylu / <i>Araf</i>	13
Asife Nur Sena Önal / <i>Sabte Aşk</i>	14
Asya Saraç / <i>Gülün Kaderi</i>	15
Ayşe Pınar Baran / <i>Hayatın Kusuru</i>	17
Ayşe Kuzey / <i>Dedemin Evi</i>	18
Berat Efe Özgen / <i>Saklayış ve Seher</i>	19
Berfin Yılmaz / <i>Ninni</i>	21
Beril Sudem Zobu / <i>Hüzün Şiiri</i>	23
Beyzanur Yiğit / <i>Gülümsemenin Eksilmediği Zamanlarda</i>	24
Buğrahan Düz / <i>Belki</i>	25
Devrim Sıngın / <i>Ayrılık</i>	26
Elif Gönültaş / <i>Gri Mevsim</i>	27
Emine Naz Sezen / <i>Morfilya</i>	28
Emirhan Balcı / <i>Körpe Zirve</i>	29
Emre Yılmaz / <i>Başkalaşan Geceler</i>	31
Esmâ Eroğlu / <i>Diğerleri Anlamaz</i>	32
Esmâ Nur Akdemir / <i>Denklik</i>	33
Esra Nur Aslan / <i>Bir Kadın Adamı Arardı</i>	34
Fatma Ceyda Doğan / <i>Bir Garip İnsan</i>	35
Feyzanur Gözbil / <i>Ayva Çiçeği</i>	37
Gül Sena Keskin / <i>Bilinmez</i>	38
Gülsüm Demirer / <i>Maziye Giden Son Gemi</i>	39
Gülsüm Sude Güney / <i>Gönül Ferveranı</i>	40
Gülşah Karakuş / <i>Sen</i>	41
Hanzade Atasoy / <i>Vişne Çiçeği</i>	42
İlayda Selen Güley / <i>Git Diego</i>	45

İlayda Yıldırım / <i>Aşk-ı Âlâ</i>	46
İpek Yaşar / <i>Acı</i>	48
İrem Gürbüz / <i>Hayal</i>	50
İsmet Çağrı Kızılağıl / <i>Ayvalar da Allah'ındır</i>	51
Leyli Nehir Kaya / <i>Çocukluğum</i>	54
Mehmet Fatih Karanfil / <i>İnsafına Kaldığım Kul</i>	55
Mehmet Yılmaz / <i>Sen Oldukça</i>	56
Melike Cemre Ak / <i>Siyah Vezir</i>	57
Melike Rojin Yüzer / <i>Benimki Yorgun Sarboşluk</i>	59
Mert Ünsal / <i>Kaç</i>	61
Meryem Şengül / <i>Sonbahar</i>	62
Mina Yıldar / <i>Sevdalı Makine</i>	64
Muhammed Berk Ekici / <i>Ve Şimdi Terkediyorsun Beni</i>	66
Muhsin Ertuğrul Özer / <i>Babar Bitmeyecek</i>	67
Nilay Döşkaya / <i>Mevsimler Sensizken</i>	69
Nilay Naz Hanedan / <i>Âfetzede</i>	70
Nur Karahalilöz	71
Nur Tuana Çelik / <i>Gri'nin Ülkesi</i>	72
Özge Deniz Arslan / <i>Bahklar ve Biz</i>	74
Özgür Efe Eroğlu / <i>Duvar</i>	76
Rumeysa İclâl Doğansoy / <i>Zamanın Perdeleri</i>	77
Rümeysa Gürbüz / <i>Esir</i>	79
Serenay Akdeniz / <i>Sevgilim</i>	80
Sevilay İnkaya / <i>Sebeb-i Dilhûn</i>	81
Sıla Kuyumcu / <i>Anlaşmazlıklar</i>	82
Sıla Ürkmez / <i>Hayatın Portresi</i>	83
Sude Naz İnce / <i>Gözyaşı</i>	84
Tahsin Yiğit Örucü / <i>Seni Ararken</i>	85
Ülkü Baş / <i>Vatanın Adı</i>	86
Veysel Kaan Özkan / <i>Aşkında Kaybolmak İstedim</i>	88
Yusuf Eren Güngör / <i>Sevilmeyi Bekleyen Ölü Şiirler</i>	90
Zehra Yavuz / <i>Bilinmez</i>	91
Zeynep Çaparoğlu / <i>Senin Gidişin</i>	92
Zeynep Tuana Akçay / <i>57. Alay</i>	94

AiŖe Nur Bilgin

GENZİMDE TOPRAK KOKUSU

Bir hüüzün dolar içime
Gecenin bu vaktinde
Elim uzanır boşluktaki koca pencereye
Gecenin bu vaktinde
Açık pencereden içeri dolar
Genzimde soğuk toprak kokusu

Sokaklar sakın
Sakin yağın yağmur

Ŗimdi geliyor
Sakin yağın yağmur ile birlikte
Sokaklardaki sessizlik
Genzimde ıslak toprak kokusu

Lunapark
Herkesin yüzünde bir gülümseme
Gerçek mi? Değil mi?

Çocuklar koşturuyor
Onlar, mutlu gözlerinden anlaşılıyor

Bankta oturan beyaz saçlı teyze
Yüzünde yaşanmışlıkların yorgunluğu
Belki torununu getirdi
Belki de sadece seyreylemeye geldi
O sahte gülüşleri

Köşede küçük bir topluluk
Okul gezisi belki
Bazılarının gözlerinden anlaşılıyor
Zorla geldikleri

Hoş bir tını
Güneş batıyor kapanıyor Lunapark
Birer birer yok oluyor
O sahte gülüslü insanlar

SAHTE AŞK

Kendimi yaza ait sanıyordum,
Kalbim Everest kadar buz tutmuşken.
Kendimi demire benzetiyordum,
Nefsin ateşine karşı dururken.

Umutlarım tekrardan yeşerirken,
Koparıp attın onu en derinden.
Dikenli güllerin arasındayken,
Acıtsa bile seni seçmiştim ben.

İçimde anlamadığım bir duygu;
Belki sensizliğin duygusuzluğu.
Gözlerim her yerde seni ararken,
Kalbim yarasını unutmuyordu.

İleride farkıma vardığında,
Benim için hiç farkın kalmamışsa?
Olur da kalbime tekrar girersen,
Dikkat et sakın kırıklara basma.

Bana sürekli umut veren sendin,
Kalbimdeki kafese kilitlendin.
Çok zorlasam da kilit açılmıyor,
Bu en dipsiz kuyuya düşüverdin.

SAYIKLAYIŞ VE SEHER

Tan yeri,
Ve uzak güzlerin düşleri,
Bir yaz gibi vurmuş yüzüne.
Saman sarısı,
yağmuru okşayan bir kız gibi,
parladı
ve çağıladı gözlerimde.
Tenin,
tenin ve tinin,
rüyamın en kutsal yanından damlayan şafak,
damla damla gözlerimde.
Parmaklarından akan kelimeler,
omzundan sıyırdığın,
tül beyazı yalnızlık.
ellerim,
bir ustanın dolanışı gibi mermerden heykelinde,
usul bir rüzgar,
çiğ taneleri,
ağlayışlar ve gülüşler farksız bedenine.

Sayıklamalar

bir soluk derinliğinde

uzanan eller

öpüşler yüceliğe.

Zaman

vücudumuza bir sarmaşık

durgun

ve kanımızda

amansız.

NİNİNİ

Ben Tanrı'nın son
Baharıyım,
Sarılıklar içinde.

Bağırsam: Ben de,
Ben de buradayım!
Soluğum
Bulut olup
Tükürür yüzüme.

Bedenim,
Mumyalamış dünyayı.
Kardeşler kavga edince,
Sözden kesilmiş
Dudaklarım.

Ben Tanrı'nın
Yazı,
Şair ettiği
Bir yaralık kapısıyım.

HÜZÜN ŞİİRİ

Aşktır ki en kanlı yaşım
okların karşısında anlamsız çırpınışım
sevmenin lal olduğu bu alemde
bundandır böylesi acıyla kıvranışım

Semanın karanlığına dalmışım
Eğmiş başımı, eğdikçe gamlanmışım
İşitmek ister bu efsunu kulaklarım
ne çıkar varmışım?
ne çıkar vardan da azmışım?

Beyzanur Yiğit

GÜLÜMSEMENİN EKŞİLMEDİĞİ ZAMANLARA

Bir köşe başındayım,
Sadece yürüyorum.
Semâda kara bulutlar,
Benimle birlikte geliyorlar.
Yoruluyorum
Hemen oturuyorum bir banka
Kaldırıyorum başımı
Görüyorum ufuktaki başka âlemleri
Huzurumu orada bulsam ne yazar,
Gözlerinden içtim bana yetecek kadar.
Biliyorum, sürükleyeceğim seni
Gülümsemenin eksilmediği zamanlara,
Kederin olmadığı o diyarlara.
Ceplerimde senden bana ne kaldı ki geriye
Omuzlarımda, eskimiş olan hatıralar çantası,
Yüreğimde hâlâ yanan bir avuç kordan başka.
Ey sevgili!
Kaldır başını yerden
Bak gökyüzündeki yıldızlara
Benden sana kalan
Sadece yıldızlar olacak zannımca...

GRİ MEVSİM

Çiçekler solmuş
Güneş artık parlak değil.
Hava bulutlu, belki de sisli.
O küçücük odama sığınmış
Dışarıyı seyreylerim, hiçbir şeyi düşünmeden.

Beceremem ki artık gülmeyi, gülümsetmeyi
Sanki iç dünyamdaki bütün renkler soldu artık.
Hayatın ne anlamı kaldı ne de tadı.

Ağaçlar ümidini yitirmiş
Çiçekler çoktan küsmüştü bize
Mevsimlerin rengi solmuş
Gri mevsim kalmış geriye

Bu küçücük dünyada,
Bize göre büyük dertlerle kalakaldım tek başıma
Nereye dönsem, kime dönsem, elimde kalıyor umudum.
Artık yapayalnızım şu koskoca dünyada
Renklerini yitirmiş bu küçük odamda
Dışarıyı izliyorum hiçbir şey düşünmeden.

DİĞERLERİ ANLAMAZ

Yanağımdan süzölen gözyaşımı silmeye mecalim olmaz
Çırpınışlarım görölmez, sesim çoğu zaman duyulmaz
Hatalarımdan koşarak kaçamam, ben yolumu bulamam
Bir şeylerin farkına varırım, diğerleri beni anlamaz

Göğün geceye vurulduğu zamanlarda çıkarım balkona
Elimde bir fincan kahve ve yalnızlığım yanımda
Soğuktan kızaran ellerim ısınma ihtiyacı duymaz
Kalbimdeki yangını esen rüzgâr serinletemez

Bir gün aklımdakileri kâğıda döküyor olsam da
İçimdekileri bilemezsiniz sessiz çığlıklarımı da
Sustururum belki onları, kafamın içinde dönüp duranları
Düşünüp dururum fazlaca, zor mu beni anlamaları

Bırak bir yıldız kaysın gökyüzünde
Daha yaşının demlerini yaşayamadan
Dilediğin ama gerçekleşmeyen her bir dileğe
Göğu indirip yıldızları söndürmek istediğini söyle

DENKLİK

Diğer insanlara benzemek
Nefes alıp vermek
Sevip sevilme
Gülüp eğlenmek
Diğer insanlara benzemek
Onlara alışmak
Kalabalığın ortasında
Ben de buradayım demek
Diğer insanlara benzemek
Üzeni üzebilmek
Zorbalıklar sonrası güçlenmek
Kendini sevmek
Diğer insanlara benzemek
Hastalık dolu ruhunu bırakıp
Geçmişini unutup
Yaşamaya başlamak
Gerçek midir

BİR KADIN ADAMI ARARDI

Ağaç güneşini, balık denizini, kalem kâğıdını, insan hayatını,
seven sevdiğini, hayal umudunu arardı.

Gece, insanlardan daha aydınlık bir zamandı.

Huzur, hüzünde mutluluğu arayan bir kurşundu.

Kadın vardı... Dökülen her bir saç telinde, bir daha
düşmeyecekmişçesine bulunmaz aşkı taşıyan.

Ve adam... Sevemeyeceği gibi kimseyi, sevecekti belki kadını.

Ama kadın... Denizde ayırt edilemez bir gökyüzüydü.

Onu ayırt etmekse adama düşüyordu.

Ama adam, kadına düşmekten başka bir şey düşleyemiyordu.

Günler, sobada yanan mandalina kabuklarıydı.

Veyahut bir şair için mürekkep...

İnsanlar bir çikolata gibiydi.

Çekiciliğiyle aldatıp zehirlerdi anbean.

Saat mutluluk gibi hızla geçerci bize.

Yolcular geçerci önümüzden, onlara sorsan ömürlük...

Ağlayamayan bir bulut...

İmkânsız gibi bir şeydi her şey...

Şeylerin içinde kaybolmuş bir hayat...

Umudun sevgiye dönüşemediği bir yol... Ve yolcuları... Hiç
varamayacaklardı o durağa...

Şey gibiydi bu;

Ne de olsa bir kadın, bulamayacağını bilerek o adamı
arıyordu...

AYVA ÇİÇEĞİ

Füsun'um, sevgilim

Benim ayva çiçeğim

Ne yazlar, baharlar

Ne vadideki zambaklar.

Gamzelerindeki yerim, mezar taşımdır incilerin.

Gülüşlerine ölüşlerim,

Sondur bu öpüşlerim.

Ayvalar tekrar çiçek açana kadar,

Bekle beni sevgilim.

Gözleri sihir, kalbi Füsün sevgilim.

BİLİNMEZ

Mümkün olsaydı eğer gaffetin kefarecini ödemek isterdim
Son kuruşuna kadar değil, son nefesime kadar
Tüm çekincelerden uzakta yeni bir ruh inşa etmek isterdim
Diğerinden farkı yalnızca ödediğim kefarec kadar

Dönüşü olmayan yollardan yürümek isterdim
Ayaklarım barut yanıkları içinde kalsa bile
Sarmaşık misali tutunmak isterdim geleceğe
Etim kemiğimden ayrılrsa bile

Müsebbibidir umuduna ket vurulmuş viranenin
Hayasız gaffetleri zifiri karanlık kalplerin
Ödenmemiş kefarecileri mezar başlarında
Unutma, son nefesine kadar.

SEN

Bir oktu gözlerin,
Kalbimi delip geçen.
Bir maniydi sözlerin,
Benim için söylenen.

Gel uçalım birlikte bulutlara,
Dalalım deryalara.
Gerçi gerek yok benim için hayale,
Sen varsın ya.

Ey elmas gözlüm,
Cam kalplim,
İnce ruhlum,
Al yanaklım,
Hiçbir kafir etmesin benden seni mahrum,
Bak yıkarım dünyayı,
Olurum sonra masum.

İlayda Selen Güley

GİT DIEGO

Sana kal demeyeceğim,
Adımlarını yavaş tut Diego...
Bavulunu topla,
Anıları almayı unutma.
Mazimizi, beraber geçirdiğimiz yılları hatırla...
Tanıştığımız ilk güne gitsin aklın.
Sayısız bakışma, binlerce kalp sızısı...
Ansızın başlayan bir aşk hikayesi.
Hala ilk günkü gibi, kalbimin tatlı acısı.
Bakma bana öyle...
Tıpkı benziyor ilk öpüşüne.
Ve ellerin...
Tekrar belime dolanıp beni sana çekecekmiş gibi.
Kırpiklerin ıslanmasın Diego...
Kal diyemem sana beni anla.
Tekrar dönemeyiz birbirimizi sevdiğimiz ana...
Dönme bana şimdi Diego.
Yaklaşma, sarılamam son defa olsa da sana.
Konuşsak da halledemeyeceğimiz şeyler var beni anla.
Git Diego!
Sevemem seni tekrar, haydi durma buralarda

Bâd-ı Sâbâyı gözleyen pencerelerin kırılması,
Kavuşulduğunda kaybolan hasret geceleri,
Yarım kalmış hayal aleminin eş'arı,
Bakmakla güzelleşen muhabbetler meğerki
Gözlerin ardındaki manaya seyr-i sefer eylemekmiş...

Ey Sevgili!

Gizli kalınması gereken alalade düşünceler,
Güçlü bir hayalin ardındaki canan-ı siman,
Yaşatıyor gamı, cüdayı, hicranı, ahkeri.
Ahrezine tutduğum o elvan cümbüşü.

ACI...

İçimdeki o küçük kız,
Sen gittiğinde öldü,
Dayanamadı terk etti beni,
Tüm uğraşlarıma rağmen,
Ördüğüm o duvar,
Yıkıldı, ezdi beni,
Tüm gayretlerime rağmen,
İyi olan ben,
Son kez yıkıldım.
Hayatımda gördüğüm insanlar,
Sen gittiğinde,
Gerçekleriyle yüzleşti,
İçimde kavrulan binlerce sözcük,
Tüm renklerimi ezdi,
Kalbimde dinmiş olan fırtına,
Sen beni terk ettiğinde,
Tekrar başladı,
Ve savurdu beni.
Gittiğinde bir kez daha anladım seni,

Sen bu dünyaya benim için gelen bir,
Melektin,
Benim meleğimdin,
Neden gitmek istedin?
Ama gördüm seni,
İçindeki sevgiyi
Hissettim acını,
Acılarını, acılarımızı,
Yaşadım, ama doyamadım sana,
Artık veda ediyorum bize,
Son kez çalıyorum şarkımızı,
Sensizliğe...

ÇOCUKLUĞUM

Dönmeyi istemediğim zaman çocukluğum.
Kimseye anlatmak istemediğim anılarım.
Ne kadar yalnız olduğumu,
Hatırlatan acı dolu anılarım.
Hayatı adeta zehreden,
Bitmeyen bir baş dönmesi.
Nereye bakarsam bakayım
Hep aynı hatalar.
Titreyen dizlerim, yaşlı gözlerim
Beni anlamayan, hep suçlayan insanlar.

Mehmet Yılmazzer

SEN OLDUKÇA

Sen yanımda oldukça,
Çiçekler mutlu açacak.
Her zaman sol yanımda,
Senin adın yazacak.

Sen yanımda uyandıkça,
Güneş bana doğacak.
Ne zaman baksan semaya,
Yıldızlar gözlerini kıskanacak.

Sen yanımda kaldıkça,
Dilim değil kalbim konuşacak.
Bir gülüşün uğruna,
Destanlar yazılacak.

Sen yanımda oldukça,
Gül açacak bülbül şakiyacak.
Derin bakışlarına,
Deli gönlüm hep hayran kalacak.

SİYAH VEZİR

Ben bir vezirdim

Siyahtı rengim

Yuvarlak bir baş

Kıvrımlı hattım

İki kare ile başladım

Cesurdu tavrım

Karşı hamleye aldırmadan

Yine, yine ben oynadım

Sonra durdum

Bir sonraki hamlem

Şüphesiz ki sonumdu

Benim değildi sıra

Ben koskoca vezirdim!

Şah'ın veziri idim

Sağ kolu, vazgeçilmeziydim

Lakin kimse oynamadı yerime

Oynamak zorundaydım yine

Beyaz Şah'la burun buruna
Yüreğim ise ağzımda
Aklım başıma geldi birdenbire

Artık değildim oyunda
Ne vezir ne sağ koldum hatta
Yalnızca küçük siyah piyon...
Haddinden yüksekte uçan

Ve siyahlar kazandı oyunu
Biz kazandık diyemiyorum
Çünkü Şah'tı kazanan
Bizler de onun kulu

Biz merdiven basamakları
Bu yolda harcanan
Şah ise üstümüzden
Galibiyete ulaşan

Sonra düşündüm kutumda
O gün galibiyet Şah'a aitti
Yenilseydik eğer
Bize aitti ölümler

Kokusu burnumda o havaların
Biraz hanımeli, biraz kiraz çiçeği...
Tüm bunlarla cebelleşirken ben
Korkuyor gibisin sen;
Seni aklımdan çıkarmamdan
Sanki bilmiyorsun
Aklımdan uzaklaştırsam
Kalbimde yer edinmeyecekmişsin gibi

Meryem Şengül

SONBAHAR

Sonbahara benziyordur

Terk edilmiş, kurumuş yapraklar gibiydi Rüzgârın bile umursamadığı

Estikçe savrulan bir kuru yaprak

Sonbahara benziyordu

Çiçeksiz dallarıyla

Yalnızlığa mahkûm edilmiş ağaçlar

Kuşların bile konmadığı ağaçlar gibi

Son kalan umudumu hatırlatıyor bana

Bir kuru ağaç sanki senden kalan bana

Ağaç kırmış dallarını

Gidişine bir serzeniş adeta

Sonbaharda kaybettim sanki

O gözlerinin yeşilini

Sararınca yapraklar

Zihnimden uzakta artık yasadığımız anılar

O an ki sonbahar gibi hissediyorum
Yalnız kuru bir ağaç
Senden uzakta çok uzakta
Kavuşmasını bekliyorum dudaklarımın dudaklarına

Rüzgâr değiyor tenime
O son dokunuşun gibi sanki
Seni hatırlatıyor bana
Terk edip gittiğın sonbahar

SEVDALI MAKİNE

Şey, gibi, sanki, misali
Sevda, umut, aşklarla dolu hayatım
Kurtul gitsin dediler
Emin olamıyorum

Notlar, para, hüznün, insan
Gençlik, eğlence, sevgiyi gömdüler mezara
Bırak gitsin dediler
Hayatım anlamsızmış diyemem

Rüyalar fısıldıyor kulağıma
Bırakmaya niyetsiz
Makinenin tekiyim
Paslanmış, dolapta kalmışım

Gitmek istiyorum
Nereye umursamıyorum
Çöldeki kum tanesi
Okyanusta balık olayım

İntibah, meşakat, mamafih, berceste,
Sözlüğün köşesine sıkışıp ağlarlar,
Yitip giden fikirlerdir onlar
Sonumun böyle olmasından korkarım

Aklımın ücra bir ucunda bir şarkı çalar
Beni unutulmuşluktan çıkarsın diye
Çırpınırım yakalamak için
Elimi tut biraz
Yetişmekten yoruldum

Muhsin Ertuğrul Özer

BAHAR BİTMEYECEK

Gülsün cihan, yalnız ağlayım
Güz görmeyen gözleri bağlayım
Aheste esmeyen rüzgârı dağlayım
Bu bahar hiç bitmeyecek.

Kristal çiçekler
Solumsuz nehirler
Beyefendi zadeler
Bu bahar hiç bitmeyecek.

Açık havada koyu bulutlar
Mevlâm semazen konuşlar
Dön dostum, dön
Bu bahar hiç bitmeyecek.

Güneşten sönmemeyi
Yağmurdan dinmemeyi
Mecnundan sevmeyi öğrenelim
Bu bahar hiç bitmeyecek.

Hava kötü olsa dahi.
İyi olsun dört rubai
Oku dostum, oku
Bu bahar hiç bitmeyecek.

Tek lambası yanık bir apartman
Gece saatleri, puslu bir masaldan
Vals ezgileri, mutlu bir kemandan
Bu bahar hiç bitmeyecek.

Nur Karahalilöz

.

..

Gönül aynamsın büsbütün.

Yüreğim dağlarsın bu ne hüznün!

Sen yoksan bu şehir ne tam ne bütün.

Gözlerim paramparça gel gözler görsün yüzün.

Bir demet aşk gibi.

Renkleri ışıl ışıl.

Gönlüm meydan yeri.

Bir tek eksik sensin sanki...

Ah sevgilim.

Yuvam yıkık darmadağın.

Küller kalmış benden bakın.

Bakın ki anlayasın.

BALIKLAR VE BİZ

Sonsuz mavilikti sevgimiz
Dipteki mercanlar düşmanımız
Martıların sessizliği gibiydi aşkımız
Gelgitlere bakardı
Avlardı güçsüzleri
Balıkları
Onların korkusu güç kaynağımızdı
Hep kaptan olacağımızı düşünürdük,
Bu koca cihanda.
Bir fırtına koptu
Su yükseldi
Hava gürledi
Toprak katmanlarına ayrıldı
Ateş ise tarafsız izleyiciydi
Ta ki
Güneşin ilk ışıklarına kadar
Ateş kaynattı suyu
Cayır cayır yandık önce
Sonra boğulduk denizde, yok olduk
Balıklar gördü bizi

Dibe çökerken usul usul

Mercanlar haber etti balıklara

Yanaştılar avlamak için belki de

Yiyip güçlendiler ve yola çıktılar yeni korkulan olmak için

DUVAR

Hapishane duvarı

Bir duvar bir hapishane duvarı

Bir duvar ki hayatlar bitmiş

Bir duvar ki çiçekler solmuş

Bir duvar ki resimler şiirler orda tanınmış

Bir hayat ki o duvarı yapmış

Bir hayat ki o duvarı kanıyla boyamış

Bir şiir ki orada yazılmış

Ve bir daha yazılmamış

Rümeysa Gürbüz

ESİR

Zeus'a boyun eğdiririm bulutları ağlatması için,
Poseidon'un elinden alır suları,
Ayaklarının altına sererim.
Gerekirse Hades'i çağırırım diyorsun onun için,
Dionisos'tan en güzel şarapları alırım.
Apollon'dan şüirlerini çalarım.
Hera'ya taparım gerekirse,
Ares'i defeder, Athena'nın şanını çalarım.
Ya ben demek gelir içimden,
Bilmesem Esir'i bile sevmeyeceğini ben sevdiğim için,
Gözlerimden okunanı kalbimle aktarırdım,
Ya ben?

Serenay Akdeniz

SEVGİLİM

Fısılda bana sevgini
Sende buldum dengimi
Kabul oldu dileğim
Mesut olalım sevgilim

Anıyorum seni her yerde
Beni duyasın diye
Aklımın ulaşamadığı yerlerde
Bulurum seni sevgilim

Sesin melodi gibi samimi
Gülüşün adeta cennet bahçesi
Rüyalarımda görürüm seni
Gel yanıma sevgilim...

SEBEB-İ DİLHÛN

Cahilliğimin tam ortasında aciz kaldım.
Münferit çıktığım bu yolda
Sebepsiz bir sebepten,
Yüreğimdeki kara bulutun yükü.
Umutsuzluk, belirsizlik
Biraz sana sarılmaya
Ya da iliklerimde hissettirdiğin güvene hasretim.
Kafamı değil benliğimi yaslandığım koca âlemdeki sesleri
özlerim
Mısralarca yazabilirim namütenahi sevgimi
Hem en sevdiğim hem en nefret ettiğim
Hem baş ucumda olsun istediğim
Hem uzak kalsın dediğim
Kızgınlığım sana değil kendime
Sitemim bana hissettiremediğin duygulara değil
Sana hissettirmeme izin vermediğin her duyguma
Bana söylediklerinden çok sana söyleyemediklerim harlıyor
içimde acıdan ateşi
Mamafih her istediğimde sarılabilmeyi dilerdim sana
Bildim bileli kendimi
İsterdim berceste hislerinden payımı
Çabaladım hiç durmadan
En canhıraş da buydu ya
Beyhude kaldı her bir çabam.

HAYATIN PORTRESİ

Bir kalem, bir kâğıt
Hayatın portresini çizmeye yeter miydi?
Ressam olsam çizsem bir portre
Hayat olduğu bilinir miydi?

Yemiş hayatın sillesini
O naif eller, parmakların inceliği
Kaleme alınmış hisler
Hayatın portresini çizebilir miydi?

Her yerde simsiyah portreler
Üzerinde vasıfsız canlı renkler
Mutluluk, sevinç ne gezer?
Ben olmuşken derbeder

GÖZYAŞI

Depremle boğuşuyorum, çiylar sarıyor sensizliği
Kış camlarıyla bakıyorum kendimi gördüğüm aynalara
Kalem oluyor ağzım neler fısıldatıyorsun, böyle?
Suç kimde, nerede? Sebebi arayan bilinmezlikle

Hevesinin yolcuğu ağacın çiçek serpmesiyle son buluyor
Buket yapıyorum geri kazandığım tohum umuduyla
Yarımı arıyorum belki, bütünsen olabilmek dileğiyle
Çiçeği büyüten bizi de büyütebilir mi, sevgi?

Hayallerim kadar yalnızlık çekiyorum, insan çok
Değişimler başlıyor biz aynı kalıyor, bakıyoruz
Sevemiyorum sessizleşen zeytin ağacı tınısını
Masmavi yorganımı ver, senin olsun aynalarım

SENİ ARARKEN

Gözlerinden akan mavi zehir
Masum ruhumdaki yaraya damlıyor.
Yangın yeri saçların
Donuk hayallerimi eritiyor.

Hayalimdeki evden seni izliyorum
Işığını kaybetmiş dünyada kayıbiz.
Belki ışıklar bizi bulmadan önce
Bütün karanlığa sahipken seni bulurum.

O zaman izin verirsen kurak kalbine girmeme
Seninle dünya bildiğimiz cehennemde
Aşk zannedilen yalnızlıkla birlikte
Cehennemin yıkıntıları arasından
Cennetteki ışıkları izleriz.

Yusuf Eren Güngör

SEVİLMEYİ BEKLEYEN ÖLÜ ŞİİRLER

Sızı gibi gülümseme

Asit yağmuru gözyaşı

Tiz keman melodisi

Birbirinden aşkın, sıkışık ruhlar

Ölüm kadar güçlü bir acı

Yorgun, üzgün göz altları

Çevikliğini kaybetmiş genç tilki

Dikeni acıtmayan gül misali

Kapanmayan, hançer yarası tadında

Kanatları kırılmış, çırpınıyor, melek misali

Ona teselli, mayhoş ruhlar

Ansızın susan dilsiz ziller

Ölüm kadar soyut insanlar,

Kulak çınlatan çığlıklar,

Son pişmanlıklar, ilk aşklar

BİLİNMEZ

İçimde bir boşluk hissi,

Nereye gittiği bilinmez.

Zamansız, mekânsız

Ve daha nicesi bilinmez.

Bütün heyecanını yitirmiş,

Kendini arayan bir kalabalık

Yolunu kaybetmiş

Nereye gittiği bilinmez.

Tek resmi şudur kalbimin;

Kanatsız kuş, dalgasız deniz

Ve sensiz ben.

Nereye gittiğim bilinmez.

Zeynep Çaparöğlu

SENİN GİDİŞİN

Diyemedim sana olan sevgimi

Zaten nasıl diyeyim

Daha yüzüne bakamazken

Seni nasıl seveyim

Senin bir günaydının

Bayram eyler sabahı

Günümü günden saymam

Senin günaydının olmadan

Sana sevgimi diyecektim

Dilim lâl oldu diyemedim

Seni görünce heyecandan

Kalbim durdu, göremedin

Sonra bir gün sen gittin

Daha bir anlamsız oldu hayat

Senin küçücük resmini

Kendime arkadaş eyledim

Senin sayende anladım

Dünyada ölüm varmış
Senden sonra başladım
Her gideni uğurladım

Her dünyadan göçüp gidene
Birer sayfa verdim
Derdiyle tasasıyla
Ben gideni oradan bildim

Etti mi sana koca kitap
Her sayfası ayrı bir hayat
Herkesi mezar taşı gibi karşılıklı koydum da
Bir yer ayırdım kendime senin karşında

Bari orada kavuşalım
Kitap kapansın
Bir daha açılmasın
Yanak yanağa olalım, orada sonsuza kadar

Canım sevgilim benim seni çok sevdim
Gerçi bu nasıl sevmek desen de haklısın
Şu an fark ettim
Yüzüne söylemeye cesaret edemediğim sevgimi
Şiirimde bile son söylemişim.

O muhteşem güç,
Yalnızca Türk askerinin imanında gizliydi.

Mustafa Kemal askerlere:
“Ben size taarruzu değil,
Ölmeyi emrediyorum”, der.

Artık tarih sahnelerinde,
Ölmeyi emreden bir komutan
Ve onun bu emrine canla başla koşan, Kahraman Türk askeri
vardır.

Vatansız bayraksız yaşamayı anlamsız bulan,
Bir inanç ordusu vardı düşmanın karşısında
Tüm varlığını bir hilal uğruna adayan, 57. Alay.

TOHUM ve HARF

Enerji, yolu yürüme gücü ve iştiyakı verir insana. Tecrübe ise bu yolun çıkmaz sokaklara sapmasını engeller. Enerji, dizginlenme, tecrübe ise yerine göre mahmuzlanma ihtiyacı gösterebilir. Gençlik enerjinin, olgunluk tecrübenin nişanesidir. Enerji ustalarla dizginlenir, tecrübe çıraklar vesilesiyle mahmuzlanır. O halde usta ve çırak ilişkisi enerji ve tecrübenin en esaslı birlikteliğini temsil eder. Genç yazarların akma ve taşma enerjisinin israf olmaması, yanlış yerlerde heba olmaması için onların yazma yolculuklarında mihmandarlara ihtiyaç duydukları izahıta varestedir. Yazma yolculuklarında aşama kaydetmiş yazarların ve şairlerin yürüdükleri yolda karşılaştıkları tehlikeleri, durakları, iyikleri, keşkeleri ve yürüme biçimlerini yolun başındakilere aktarmak istemeleri de bir tür ihtiyaçtır. Bu iki kesimin bir araya gelmesiyle enerjinin tasarruf zemini, birikimin akma mecrası daha tebellür ederken, yolculuk sırasında elde edilen tecrübelerin de israfının önüne geçilmiş olur. Enerji ve tecrübe el ele edebiyat dünyasına akan güçlü katkılarının ve damarların imkânlar manzumesinin inşasına vesile olur. İşte bu vesileyi kolay kılma amacına matuf olan Bilge Yazarlar Projesinde gençlerimizin eleştirel düşünme, araştırma ve problem çözmeye, okuduğunu anlama, düşünme ve düşündüğünü etkili şekilde anlatabilme, Türkçeyi güzel kullanabilme becerilerinin geliştirilmesi hedeflendi. 19 Şubat 2022 tarihinde başlayan ve 16 Haziran 2022 tarihinde nihayete eren projede, atölyeler, okur-yazar buluşmaları ve yazarlık kampları yer aldı. Bilge Yazarlar Projesi sonunda öğrencilerimiz şiir, deneme ve hikâye türlerinde acemice de olsa ilk mahsullerini paylaştılar. Elinizdeki bu eser gençlerimizin yazma yolculuklarının en başında kendilerine bir tür ayna olacak, onlar için yeri geldiğinde öğretici olacak verimlerini bir araya getirmektedir.

